

дѣто сж викали „ура“ и сръщали българския князь... Прѣдатели! Азъ и въ Пловдивъ ми викахъ прѣдатель... Моятъ сродникъ, горкиятъ, го сждихъ съ воененъ сждъ и го обѣсихъ, въ двацетъ и четире часа! Богъ да го прости... А азъ и жената плюймъ на краката си, па прѣзъ баиритѣ, нощѣ, та въ Царибродъ, отъ тамъ въ София... Йовке! това прѣселение кое става? Кждѣ е?... Ахъ, прощавайте малко, тамъ да отпратимъ оние хора: Йовка е самичка

Азъ останахъ слисанъ и дълбоко замисленъ подиръ Нягуловото излизание. Тие безконечни прѣселяванета отъ мѣсто на мѣсто въ продължение на четеринайсетъ години, бѣхъ напечатени съ нѣкаква фаталностъ. Както на легендарния Скитникъ Евреинъ сждбата бѣше викала Нягулу: „Върви, върви!“ и той бѣше вървѣлъ. Клетитѣ хора. Всякой етапъ, който е правила българската история прѣзъ тоя срокъ, е билъ озмаменуванъ за тѣхъ съ едно прѣселение. И катастрофитѣ и радостнитѣ дни въ нашия политически животъ бай Нягулъ ги е плащаль съ едно разорение, съ едно бѣгство. Азъ си мисляхъ, че сждбата на това семейство е сждбата на хиляди други семейства тракийски, които и до днесъ немогътъ да си найдатъ безбѣдно пристанище, печални уломки отъ историческитѣ бури у насъ. Азъ го гледахъ сега какъ благо и привѣтливо сръщаше мющеринтѣ си. Никой не би подозрѣлъ подъ благодушната му физиономия толкова прѣтърпѣлни патила. Той задушваше тежкитѣ си мисли и спомени, понеже имаше нужда не отъ тѣхъ, а отъ енергия и трудъ, за да доискара честно своето скиталическо сществование. Прѣзъ толкова грижи и бѣдствия той бѣше запазилъ добродушния хуморъ на прос-